

SF

eridas

Knygute.lt

NORMAN SPINRAD

**GELEŽINIS
SAPNAS**

491 PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

APIE AUTORIŲ

Adolfas Hitleris gimė 1882m. balandžio 20d. Austrijoje. Dar jaunas išvyko į Vokietiją ir Didžiojo Karo metu tarnavo vokiečių armijoje. Po karo kurį laiką paviršutiniškai domėjosi Miuncheno radikalų politika, kol galiausiai 1919m. emigravo į Niujorką. Grinvič Vilidže - Niujorko bohemos prieglobstyje - mokėsi anglų kalbos ir vargais negalais vertėsi gatvių dailininko, retkarčiais vertėjo darbu. Po kelių tokio netvarkingo gyvenimo metų ėmė uždarbiauti iliustruodamas žurnalus ir komiksus. Pirmąją iliustraciją nupiešė 1930m. mokslinės fantastikos žurnalui "Emeizing". 1932m. jau nuolat iliustravo mokslinės fantastikos žurnalus, o 1935m. įgavo tiek pasitikėjimo savo anglų kalbos mokėjimu, kad ryšosi debiutuoti kaip rašytojas fantastas. Visą likusį gyvenimą paskyrė mokslinės fantastikos žanrui - rašė, iliustravo, leido žurnalą. Nors šiandien fantastikos mėgėjai žino daugiausia jo romanus ir apsakymus, trisdešimtaisiais - Aukso Amžiuje - Hitleris buvo populiarus iliustratorius, sudarė kelias chrestomatijas, rašydavo šmaikščias apžvalgas ir beveik dešimt metų leido populiarų fantastikos žurnalą

"Audra".

1955m. už "Svastikos Valdovą" Pasaulio Mokslinės Fantastikos Taryba skyrė jam pomirtinę Hugo premiją. Ilgus metus Hitleris buvo populiarus MF konventų figūra, daugybė mokslinės fantastikos mėgėjų pažinojo jį kaip šmaikštų, nenuilstantį pasakotoją. Vos išleidus "Svastikos Valdovą" knygoje aprašyti spalvingi kostiumai tapo mėgstamiausia tema konventų maskaraduose. Hitleris mirė 1953m., tačiau jo paliktus apsakymus ir romanus paveldėjo visi mokslinės fantastikos mėgėjai.

Norman Spinrad

GELEŽINIS SAPNAS

Mokslinis-fantastinis romanas

O JEIGU ADOLFAS HITLERIS BŪTŲ RAŠĖS FANTASTIKĄ?

Geriausioje savo knygoje Normanas Spinradas vaizduoja, kas būtų atsitikę, jei Adolfas Hitleris būtų išvykęs į Ameriką ir parašęs mokslinės fantastikos romaną
"SVASTIKOS VALDOVAS".

Žemė tapo termobranduolinio karo auka. Po daugelio tūkstantmečių genetiškai tyri tikrieji žmonės, kaunasi su Zindo Dominatoriais, genetiškai išsigimusiaisiais, psichines galias valdančiais mutantais. Tiktai Ferikas Džegeris, turintis geležinę valią ir Didįjį Heldo Vėzdą, tikrasis žmogus, gali grąžinti žmonijai, jos tikrąją vietą Žemėje...

Iš anglų kalbos vertė VIDA BRAZAUSKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
491 tomas. Serija įkurta 1990m.

Norman Spinrad - THE IRON DREAM
New York, Bantam books, 1982

Copyright© by Norman Spinrad, 1982

Cover art Copyright © by Catherine Huerta, 1986

Vertimas į lietuvių kalbą:

© leidykla "Eridanas", 2012

© leidykla "Knygute.lt", 2017

Kiti Adolfo Hitlerio

moksliniai fantastiniai romanai:

ASTEROIDŲ IMPERATORIUS

MARSO KŪRĖJAI

KOVA UŽ ŽVAIGŽDES

PRIEBLANDA ŽEMĖJE

ATPIRKĖJAS IŠ KOSMOSO

VALDOVŲ RASĖ

TŪKSTANTIS VALDŽIOS METŲ

VALIOS TRIUMFAS

RYTOJ - PASAULIS

SVASTIKOS VALDOVAS

1

Niūrios Pormio stoties depe baisia dejuodamas sudėvėtu metalu ir purkšdamas šnypščiančius garus sustojo garobusas iš Gormondo, tepavėlavęs vos tris valandas. Iš garobuso ėmė kėblinti neįtikėtinas humanoidų rinkinys - tikra būdingos Borgravijai odos spalvų, kūno dalių ir eisenų įvairovės paroda. Primityvius ir daugiausia nuskurusius apdarus buvo aplipę maisto trupiniai, likę po ilgiau ar trumpiau trukusios puotos, kurią šie mutantai kėlė dvylika valandų trukusios kelionės metu. Beskubantį purvina aikšte link atstojančio stotį pliko betono angaro margųjų egzempliorių kratinį lydėjo rūgštus, troškus kvapas.

Galiausiai iš garobuso salono netikėtai išniro nuostabiai kilni figūra: aukštas, galingai sudėtas tikrasis žmogus, ką tik įžengęs į vyro amžių. Jo plaukai buvo geltoni, jo oda buvo šviesi, jo akys buvo mėlynos ir spindėjo. Jo raumenys, skeleto sandara, laikysena buvo tobuli, o puošnus mėlynas munduras - švarus ir tvarkingas.

Ferikas Džegeris kiekvieną colių panėšėjo į grynakraujį žmogų; toks jis iš tiesų ir buvo. Vien tai ir padėjo ištvirti tokį ilgą priverstinį bendravimą su Borgravijos padugnėmis; pusžmogiai negalėjo nepripažinti jo genetinio tyrumo. Feriko išvaizda pastatydavo mutantus bei mišrūnus į prideramą vietą, kur jie dažniausiai ir pasilikdavo.

Visa Feriko manta tilpo lengvame odiniame krepšyje; tai leido jam net neužsukus į purviną stotį patraukti tiesiai Ulmo Prospektu, vedančiu pro dvokiantį pasienio miestelį link Ulmo tilto pačiu trumpiausiu keliu. Šiandien jis pagaliau ištrūks iš Borgravijos knibždėlyno ir pareikš savo prigimtines teises kaip genotipiškai tyras žmogus ir Helderis, kurio nesuterštą genealogiją liudija ištisos dvylika kartų.

Užsisvajojusiam apie savo faktinį ir dvasinį tikslą Ferikui beveik pavyko nepastebėti bjauraus vaizdo, žeidžiančio akis, ausis ir šnerves, skubant gruntiniu keliu link upės. Ulmo Prospektas buvo ne daugiau kaip dumblinas griovys tarp dviejų eilių nutriušusių lūšnų, suręstų daugiausia iš bet kaip aptašytų rąstų, virbų ir surūdijusios skardos. Tačiau šiuo neišvaizdžiu keliuku Pormio čiabuviai, matyt, džiaugėsi ir didžiavosi, nes purvinių pastatų fasadus puošė

įvairiausi akį rėžiantys užrašai bei nedailūs piešiniai, reklamuojantys viduje siūlomas prekes - daugiausia vietinę produkciją arba aukštesnės civilizacijos iš kitos Ulmo pusės gaminių atliekas. Be to, nemažai susistačiusių prekystalius lauke prekybininkų siūlė apipuvusius vaisius, žemėtas daržoves ir musių nutupėtą mėsą; rėkdami kiek plaučiai neša piršo šias dvokiančias gėrybes sutvėrimams, užplūduosiems gatvę, o tie savo ruožtu didino triukšmą šaižiai derėdamiesi ir kaulydami.

Šlykštus dvokas, kimūs balsai ir visa nesveika aplinka priminė Ferikui didžiąją turgaus aikštę Gormonde, Borgravijos sostinėje, kur lemtis jį kalino šitiek metų. Vaikystėje jis buvo saugomas nuo artimesnių kontaktų su netoliese gyvenančiais čiabuviais; paaugęs pats iš visų jėgų - ir ne be išlaidų - vengė tokių vietų, kiek tik įmanoma.

Aišku, nerealų visai išvengti kiekviename Gormondo kampelyje bei užkaboryje knibždančių įvairiausių mutantų vaizdo, o čionykštis Pormio genofondas atrodė sunykęs ne mažiau nei Borgravijos sostinės gyventojų dauguma. Čia, kaip ir Gormonde, gatvėmis šlaistėsi siaubingai plėmuoti įvairiaodžiai mišrūnai mutantai; Mėlynodžiai, Driežmogėjai, Arlekinai ir

Kraujaveidžiai - dar palyginti nieko: galima bent jau pasakyti, kad šie sutvėrimai poruojasi su savos padermės padarais. Bet vyravo įvairiausi mišrūnai: čia Driežmogis ne žaliais, o mėlynais ar purpuriniais žvynais, ten dėmėtas kaip Arlekinas Mėlynodis, kitur Rupūžmogio fizionomijoje pro karpas švyti raudonis.

Labiau mutacijų pažeisti padarai dažniausiai nesikryžmina - jau vien todėl, kad dvi tokios genetinės katastrofos viename kūne paprastai baigiasi negyvybingu embrionu. Čia, Pormyje, daugumą prekybininkų sudarė vienokie ar kitokie neūžaugos - kuproti, apžėlę garbanotais juodais gaurais, mažokomis galvomis, dažnai antrinių mutacijų pažeista oda - nesugebantys dirbti sunkesnio darbo. Tokiame nedideliame miestelyje baisiausiųjų mutantų matėsi mažiau nei didmiestyje, laikomame Borgravijos metropoliu. Visgi besibraudamas pro dvokiančią minią Ferikas pastebėjo tris Kiaušgalvius, kurių plikos chitininės kaukolės rausvai blizgėjo saulėkaitoje, ir užkliuvo už Papūgveidžio. Ferikui prisilietus sutvėrimas apsisuko it įgeltas, piktai kaukšėdamas didžiuliu kaulėtu snapu, bet po akimirkos suvokė, kas priešais jį stovi.

Tuomet, aišku, Papūgveidis nuleido gleivėtas

akis, tuojau pat liovėsi rodęs nešvankius mutanto dantis ir deramai nuolankiai suvebleno:

- Meldžiu atleisti, Tikrasis žmogau.

Tuo tarpu Ferikas, nekreipdamas į sutvėrimą-jokio dėmesio, greitai nužingsniavo gatve, tvirtai žvelgdamas stačiai pirmyn.

Tačiau paėjus keliolika jardų Feriko sąmonę pasalūniškai užplūdo pažįstamas svaigulys; tai iš tiesųjį suglumino, nes ilgametė patirtis išmokė, kad tokia psichinė aura neabejotinai rodo netoliese esant Dominatorių. Ir tikrai - įdėmiai apžvelgus lūšnų eilę dešinėje, Feriko akys patvirtino Domo artumą, o ir pats dominavimas anaip tol nebuvo rafinuočiausias iš visų, su kokiais jam pasitaikydavo susiremti.

Gatvėje iš eilės riogsojo penkios palapinės, kuriose šeimininkavo trys neūžaugos, Mėlynodžio-Rupūžmogio hibridas karpuota melsva oda ir Driežmogis. Visi šie sutvėrimai buvo suglebę, negyvo mis akimis, kaip būdinga patekusiems į ilgalaikio dominavimo įtaką mutantams. Pačiose palapinėse išdėliota mėsa, vaisiai ir daržovės vien toli pažengusio gedimo bjaurumu turėjo visiškai atbaidyti net Borgravijos pirkėjus. Tačiau apgulusių šiuos prekystalius mišrūnų bei mutantų pulkai graibstė dvokiančias prekes ir mokėjo neįtikėtinas kai-

nas net nemėgindami derėtis.

Tokį elgesį galima paaiškinti tik Dominatoriaus kaimynyste. Gormonde šių pabaisų, knibždėte knibžda, kadangi jie mėgsta didelius miestus, kur gausu aukų, ir jei jau apkrėstas net toks mažas miestelis kaip šis, visiškai aišku: Zindo slogutis Borgraviją slegia kur kas labiau, negu atrodė Ferikui.

Ferikas iškart panūdo sustoti, suieškoti Domą ir nusukti tam pabaisai sprandą, bet akimirką pasvarstęs nutarė, kad vardan keletu apgailėtinių ir menkų mutantų išvadavimo iš dominavimo spąstų tikrai neverta net mirksniui atidėti išėjimo iš šitos Borgravijos atmatų duobės. Taigi nuėjo savo keliu.

Palaipsiui gatvė virto taku, vedančiu pro liguistą sunykusių pušų violetiniais spygliais ir išsiklaipiusiais, apgargėjusiais kamienais giraitę. Nors vargu pavadintumei ją gražia, tačiau išėjęs iš triukšmingo bjauraus miesto čia tikrai gali lengviau atsikvėpti. Netrukus nepastebimai pakrypęs į šiaurę takas pradėjo vingiuoti greta pietinio Ulmo kranto.

Čia Ferikas stabtelėjo pažvelgti šiaurėn, už plačių, ramių žyminčios šį sienos tarp Borgravijos kirmėlyno ir Šlovingosios Heldonos Respublikos ruožą upės, vandenų. Kitoje Ulmo pu-

sėje šiaurine upės pakrante medinėmis gretomis sakytum žygiavo didingi, genotipiškai tyri Smaragdinės Girios ąžuolai. Šie genetiškai nesuteršti medžiai, augantys derlingoje, neužkrėstoje juodoje Heldonos dirvoje, Ferikui simbolizavo tai, ką šioje mišrūnų ir išsigimėlių žemėje reiškia Šlovingoji Respublika.

Kaip Smaragdinė Giria - genetiškai tyrų medžių miškas, taip ir patsai Heldonas - genetiškai tyrų žmonių atžalynas, buvo tarytum aštrivorė sauganti nuo siaubingų mutantų iš genetinių mėšlynų, supančių Šlovingąją Respubliką.

Dar kiek paėjus taku pasirodė Ulmo tiltas, grakštus tašyto

akmens ir nuolat tepamo nerūdijančio plieno lankas, aiškiai pagamintas neprilygstamu meistrų Helderių. Ferikas paspartino žingsnį, o netrukus patenkintas pastebėjo, kad Heldonas privertė nevykėlius borgraviečius susitaikyti su pažeminimu - Helderių pasienio tvirtovė Borgravijoje esančiame tilto gale. Apžergęs tilto prieigas juodai raudonai baltas pastatas, nudažytas Helderių spalvomis, pats atstojo nepakabintą vėliavą, bet Ferikui jis vis vien išdidžiai skelbė, kad jokiai pusžmogiui nebus leista suteršti nė colio tyros žmogiškos dirvos.

Kol genetiškai tyras Heldonas griežtai sergsti rasinio tyrumo įstatymus - tol gyva viltis, kad ir visa Žemė dar gali kada nors tapti vien tikrųjų žmonių rasės nuosavybe.

Į pasienio punktą iš visų pusių subėgo keletas takų, o prie viešųjų vartų, saugomų dvejetaino grynai paradinių sargybinių, ginkluotų tik standartiniais plieniniais vėzdais, eilėje stovėjo - kaip bebūtų keista - apgailėtinas mišrūnų bei mutantų rinkinys. Tikrai nesuprantamas dalykas - juk dauguma tų sutvėrimų negali viltis praeiti net aklo silpnapročio atliekamo paviršutiniško patikrinimo. Neabejotinas Driežmogis stovėjo tuoj už sutvėrimo, kurio kojose buvo vienu sąnariu per daug. Laukė Mėlynodžiai ir kuproti neūžaigos, vienas Kiaušgalvis, įvairiausi mišrūnai - trumpai tariant, tipiškas Borgravijos miestelėnų jovalas. Kas privertė tuos nelaimėlius tikėtis, kad jiems bus leista praeiti tiltu į Heldoną? Stodamas į eilę už kukliai apsirengusio borgraviečio, iš pažiūros neturinčio genetinių defektų, Ferikas susimąstė....